

Sy-li spéwał,
Pilnje džéłal,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérný
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwał,
Swérnje džéłal
Wšédne dny;
Džéń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana
Njeh cí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřéw éel

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlétnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

16. njedžela po šwjatej Trojizy.

Česf. 3, 14 – 21.

Kaž šo žórłó mózne se semje wudobyma, tak šo šłowa naščeje epistole š wutrobny japoschtola Pawola won žórłá. Japoschtolske dobroprosčenje mamy my psched šobu, kaž my jich w listach Pawolowych wjazy namatakmy. Žro pak a jadro tuteho dobroprosčénja je w tych šłowach wobšamnjene: „šo by Bóh wam dał po tym bohatštwje šwojeje krašnosče, šo byšcže psches jeho Ducha na šnutštownym čłowjeku šo š mozu pošylnili.“ Bohate žiwjenje wěry běšče Pawol w Česfu šbudžil. A nětk běchu tola šašo pohanske žadosče we wošadže wotuczíte a židowske bludne wuczby šo šašo pschpowjedachu. Wošadne žiwjenje běšče wošlabło a woliwłó. Duž Pawol wo móž š wyškosče prošy, šo bychu šo wošadžine šlawy šašo pošylnile we wěry a šchesczjanškim žiwjenju.

A tutón wotšytnjeny kónž je tež nam postajeny ša našče šnutštowne žiwjenje, to chze tón šnješ tež pola naš dozpicž š přédowanjom a wuczbu, se šcheczenizu a Božim wotkasanjom, se žohnowanjom a domapytanjom. Tež w tutym čezštim wójškim čašu my ničšo nusnišcho njetrjebamy hačž to, šo šo š mozu pošylnily na šnutštownym čłowjeku.

Bóh daj nam móž, šo šo na šnutštownym čłowjeku š mozu pošylnily!

Našcha epistola naš rošwucžuje

1. w čžim tajke pošyljenje wobšteji,
2. na kotrym pucžu my š njemu pschindžemy,
3. tajke krašne plody š njeho wuroštu.

1.

Bóh daj nam móž, šo šo na šnutštownym čłowjeku š mozu pošylnily. Niž wo šwonštownym, ale wo šnutštownym čłowjeku šo w šchesczjanštwje jedna. Šwonštowny čłowjek móže šhoricž, hincž a wumrjecž, hdyž jeno šnutštowny šo šdžerži, rošče a pschiběra. Šnutštowny čłowjek — to je to nowe žiwjenje w naš, kotrež je š Boha narodžene, je tón nowy duchowny čłowjek w naš, kotryž je po Bošy štworjeny, psches šhryšta wumóženy a ša wěčžnosč powołany. Tutón nowy čłowjek je pschi našče šwjatej šcheczenizy š wody a š Ducha w naš wšchitšich narodženy a dyrbi nětk w naš roščž a šo dale bóle pošylnicž w tym šnješu a w mozy jeho šylnosče. Š nim ma šo duchownje taš, kaž š nowonarodženy džěščóm čželnje. Kaž džěčžo rošče psches jědž a picže, psches šwětłó a powětr, tak tež našč šnutštowny čłowjek psches kóžde šłowo, kotrež psches Boži rót wuňdže; a kaž šo džěčžo wot macžetneje ruki wodži, šo běhačž nawuťnje, tak dyrbja tež džěčži Bože běžecž nawuťnyčž po wuťškim pucžu, w pošylšchnosčji pschecžiwó Božim kašňam, po šwjatym pschikladže naščeho šnješa, šo bychu šrawili š mlodženzam a mužam w tym šnješu.

Alle bēda, hdyž ma šo je wšchēm tym nawopať, hdyž my, šo spuščęzo na šwoje mjeno jako kšchesczijenjo, špokojom i tym, šchtož šmy w šchuli a paczercskej wuczbje nawukli, do liwkošcze šapadnjemy, częlu městna damy, na šemškim wišamy a šapomnimy: my podrožnižy tudy šmy a k węczošczi my khwatamy — potom my šlabnjemy, našche šnutškowne žiwjenje jedyn štok po druhim doštanje, a na poškledk wotemrije kaž wuškujeny šchtom.

Kak i nami šteji? Tón šnjēs w tutym częžkim częku pšchēs wošady a domy kłodži a naš pruhuje. Brajčę, njedyrbimy my šebje šamych pšchēd nim wobškoržowacž, šo šmy tak liwzy k modlenju, tak bojašliwi k pošnawanju, tak bješ mozy k będženju, tak rucže poraženi w špytowanju, ach, nětotry šamo wotrocžk hręcha!

Š cžeho to pšchindže? Nam to pobrachuje, šchtož žro a jadro šylnošcze našcheho šnutškowneho žiwjenja wucžini, mjenujžy, šo šhryštuš pšchēs wěru bydli w našchich wutrobach a šo šmy my pšchēs lubošč k nim šažoženi a šakorjenjeni. šhryštuš w naš pšchēs wěru a my w nim pšchēs lubošč — w tym našcha šylnošč wobšteji.

šhryštuš w naš! To njeje došč, šo ewangelij wot šhryšta w našchich wuškach kšinczi, hdyž jeho předomanje škšchimy; to njeje došč, šo mjeno našcheho šbožnika pšchēs našch jašyt dže, hdyž wo nim ręcžimy — wón čže w našchej wutrobje bydlicž, a to pšchēs wěru; wěra je ruša, kotraž šhryštuša do wutrobje wjedže a w njej na trón šadži. Š wulki džim, kotryž žiwa wěra došonja! Šdyž šo hižom tamna kħuda, kħora žoniša šbožowna šačzuwašche, šo šmędžišche šo wobruša jeho drašty dōtkawč, hdyž Zacheuš šo wulžy šwješeli, jako tón šnjēs k njemu dželche: „Zacheo, lēs rucže dele, pšchetož ja mam džęška w twojim domje woštač“ — kak šbožni dyrbja kšchesczijenjo byč, w kotrychž šhryštuš, tón kral krašnošcze, šam bydlenje ščini!

šhryštuš w naš pšchēs wěru a my w nim pšchēs lubošč abo kaž šamoł praji: my pšchēs lubošč šakorjenjeni a šažoženi. W šmilerškej luboščzi k nam kħudym hręšchitkam je Boži šsyn bōjštu krašnošč wopušchęžil a wotrocžkowu šchalt na šo wšať, je na kšchizu šwoje žiwjenje do šmjercže podał. W džaknej luboščzi dyrbimy my tehodla pšchi jeho žlobiku kaž pod jeho kšchizom, pšchi jeho rowje kaž pšchēd jeho trónom wušnacž: Lubujmy jeho, došelž je wón naš předy lubowať! Jeho lubošč je ta plōdna rola, w kotrejž šmy my jako žive šchtomu šakorjenjeni, je ta twjerda škala, na kotruž mamy šo my jako wobydlenje Bože w Duchu šažožicž. Šdyž šo to štanje, potom my šhonimy, kak dobročijwy tón šnjēs je, potom my i wutrobje šlubimy: Lubošč, ja šo poddam či, twōj čžu woštač wobštajnje, potom šo tež w našchim žiwjenju bratška lubošč šjewi, kotraž to šwoje njepyta, na šle njemyšli, šo njeda rošhņewacž, ale wšcho wěri, wšcheho šo nadžija, wšcho pšchecžępi.

Tajke towaštvo i šhryštušom we wěrije a luboščzi — te naš šylnych ščini — šylnych našchemu częlu napšchecžimo; kak mohli my tež i częlnym lošchtom teho šrudžicž, kotryž je naš i węcžnej luboščzu lubowať a naš i lutej dobrotu k šebi czahnyť, šylnych tež we wšchitkej tyšchnoščzi. Kak nušnje my tajku šylnošč w tutym częžkim wōjnškim częku trjebamy! Šdyž i bitwišchęzow šrudne powjēšcže do domow pšchilhadžęju, abo hdyž druhu štarošč na nich leži — šo bychmy potom na našchim šnutškownym człowjeku šylni byli, šo bychmy šwoje dowěrenje

k Bohu njēšhubili, šo by našcha wěra njēšhablaťa, šo bychmy šo njēškašyli w hōrkim wumrjēcžu!

2.

A tón puč, kotryž k tajkej šylnoščzi wjedže, je ta modlitwa k Wōtzej.

šamoł šwojim šfešiškim njepišche: Pošylčę šo, tež niž: štejčę ša tym, šo šo pošylčę — ně, „Wōh wam daj po tym bohatštwje šwojeje krašnošč, šo byšchę pšchēs jeho Ducha na šnutškownym człowjeku šo i mozu pošylnili.“ Potajkim i Boha, i poškošcže jeho lubošč a mozy wón tu mōž wotwjeduje, pšchēs kotruž jenicžy šo my pošylnimy, a šwjateho Ducha wón jako teho mjenuje, kotryž nam tutu mōž šobu džęli, šwjateho Ducha, kotryž je Duch mudrošč a rošoma, rady a mozy, šwjateho Ducha, kotrehož škutk na człowškich wutrobach runje w tym wobšteji, šo čže wón wubudžicž, šchtož je morwe, a pošylnicž, šchtož je šłabe. A tón puč, na kotryž šo my teho wšcheho džęlomni ščini, je modlitwa.

Tak je to japošchtoł šamoł šam šhonil. Šako šo tam w Damaskonje we wulkej hnadnej hodžinje jeho žiwjenja jeho šnutškowny człowjek narodži, dha tón šnjēs wo nim šwēdčzi: „Šlaj, wón šo modli!“ A šo bęšche wón pošdžišcho najwjetšchi, najšwērnišchi, najbōle požohnowany džęlacžęť šesom šhryšta, — pšchēs modlitwu wěry je šo wón tak šylny ščiniž w tym šnjęsu, šo šmędžišche wo šebi wušnacž: „Ja šamōžu wšchitko pšchēs teho, kiž mje pošylni, to je pšchēs šhryštuša“, a šako na kōnzu šwojeho žiwjenja: „Ja šym wěru džęržať; něť je mi pšchipožožena trōna prawdoščę.“

A šchtož je wón šam ša šo pšchēs modlitwu dožpiť, wo to wón w dobroproščenju ša šwojich šfešiškich prošy: „Ja šhibuju šwoje kolena k Wōtzu našcheho šnjęša šesom šhryšta, kiž tón prawy Wōčęž je nade wšchitkimi, kotrymž džęczi ręcžaju w njebjęšach a na šemi.“ Kak ponižny je tón japošchtoł! Wōh je jemu bohate žohnowanje daril, a tola wón wo žanej kħwalbje njewē, do proča šo wón pšchēd Bohom šhibuje. A i kajkim džęcžazym dowěrenjom wón prošy! Wón drje w jaštwe leži a tola njemōžny njeje — wón wē, hdyž wón i dobroproščenjom šwojej ruzy pošbēhje, potom wón njebo wotemri a widži na šwoju wošadu dele šchumicž hnadu ša hnadu, mōž ša mōž, krašnošč ša krašnošč, tak šo šo wona pošylni w tym šnjęsu a w mozy jeho šylnoščę.

A tón šamy puč dyrbimy tež my hič. Še nam wo to czinicž, šo šo my na našchim šnutškownym człowjeku pošylnimy, dha je pšchēde wšchēm nušne, šo šo modlimy — niž jeno še rtom, ale i wutrobu, niž jeno w žyrkwi, ale tež domach, niž jeno w nuš, ale tež w dobrých dnjach, niž jeno wo šemške kubla, ale pšchēde wšchēm wo duchowne dary, wo mōž ša našche šnutškne žiwjenje.

Runje w modlenju my šwoje częlne wašchje do šmjercže dawamy. Runje w modlenju my nawuknjemy ničzo byč, šo by Wōh wšchitko w naš byl. A jeno tak mōžemy rošč a pšhibęracž.

A wo čo prošęč? Prošcže wo šwjateho Ducha; wón jenicžy naš na našchim šnutškownym człowjeku pošylni a runje tuta prošwa ma wošebite šlubjenje. „Šdyž wy, kiž šli šcže“, praji tón šnjēs, „mōžę wašchim džęcžom dobre dary dawacž, wjele bōle wašch njebjęšti Wōčęž šwojeho šwjateho Ducha dawa tym, kotsiž jeho prošča.“

Tak proszycze sa hebjje, ale tež sa druhich! Macze wy staroscź wo dusche tych swojich, hdyž widźicze, tak mandźelsti, tak dźeczi do njeporjadneho waschnja tuteho śweta bęža a sa Bohom a sa węcźnosću so njeprafcheja — sčto mohli wy lępscheho czinicź, hacź swoje kolena shibowacz k Wótzu nascheho Anjesa Jesom Chrysta, so by wón stareho człowjeka w nich pošhlit.

Wy podarmo njeprošycze; pschetož tón Wótz chze a móže psches měru czinicź psche wschitko, sčtož prošymy abo myšlimy, po tej mozy, kotraž w naš mózna je. Wóh je wjele swóluiwšchi dawacz hacź my bracz. Hdy bychmy wěri, dha bychmy Božu krašnosć wěsće widžili.

3.

S tajkeho pošhljenja swojeho snutskneho człowjeka wuroscze krašny plód, mjenujzy pschezo hlubšche pošnacze a węcźny khwalobny khěrlušch.

„So byšycze sapšchijecz mohli se wschěmi šwjatymy, kotra je ta schěrotošč a dolhosć a wyškosć a hlubosć“ — mjenujzy Božej lubosće. Tuta lubosć je tak schěroka, tak dolha, tak wyšoka a tak hluboka, so my ju jow delkach ženje zyle pošnacź njebudžemy. Tehodla Pawoł s prawom rjeknje, so Chrystusowa lubosć wschitko pošnacze pschetrjechi. Ale czim bóle so my we wěrije do tuteje lubosće sanórimy, czim bóle my ju hižom jow pošnajemy a budžemy napjelnjeni se wschěj Božej pošnosću, kotraž so nam wschědnje a bohacze dari. Potom mamy my móž sa kóžde dźelo, khroblosć sa kóžde będženje, troscht, wjekele a mēr w kóždej tšchnosći.

Sapšchimnjeny wot bohastwa tajkeho šmiljenja Božeho Pawoł wyta: „Temu pak, kiž psches měru czinicź móže psche wschitko, sčtož prošymy abo myšlimy, temu budź czescź w tej zyrkwinej gmejnje, kotraž w Chrystušcu Jesušu je, kóždy czaš, wot węcźnosće hacź do węcźnosće.“

Tež njebjęša pschipojedaju Božu czescź, ale najwyschšcha czescź jemu se šrijedžimy tych wuroscze, kotřiž bęchu najprjedy shubjeni hrěschizy a nětk šu sbóžne dźeczi Bože. Jow na semi so tajke khwalenje sapocznje, hdyž hrěschny człowjek khwali: „Mi je so šmilnosć dostała“, a horkach jo czi sbóžni do wschěje węcźnosće dale wjedu. „To jehnjo, kotrež je sabite, je dostojne wsacz móž a bohastwo a mudrosć a šylnosć a czescź a khwalbu.“

Anježe, pomhaj nam tež tam.

Samjen.

M. w B.

„Chrystuša lubowacz je wjele lępje, dnyli wschitko wjedźicź!“

(Efej. 3, 19.)

Wšcho wjedženje je njewěste
A wostanje tu sachodne,
Kiž czašne sbože žada;
Na Chrystuša
Naž Sbožnika
Pak kchesczan sprawny hlada.

Do njeho wěri pobožny
A psches njeho je sbožowny,
So nježada šej šwěta;
Wšcho wjedženje
Dwel wostanje
A traje jeno lęta.

Ach, Chrystuša dže lubowacz
A pschi nim kručze sawostacz,
— Se lępje hacź wšcho wjedźicź!
So jemu dai
A wěru haj,
Sčtož chze so prawje będžicź!

A šwěrnny w powołanju budž,
So k službie Božej swóluiwšchi smucz!
— Tak khodžišch w Božim mērje;
Wšcho wjedženje
Se molenje
A njetjedže cze k wěrije.

Pak sbóžny budžesch w Chrystušu,
S nim šjednocženy psches wěru,
Sa Wótza snajesch Boha;
So šradujesch
A woschewjesch,
S nim k njeju stupa noha.

So s Ducha jeho pošhljesch
A lubosć Božu pošnajesch,
So Chrystuš bndli w tebi;
So shubi dwěl,
A sbóžny džel
So wušwolil tak šebi.

Wón je wschěj Božej pošnosću
Czi napjelnil je wutrobu,
Joh' Duch cze prošycź nuczi,
So wostajnje
A dowěrnje
So duscha k Wótzej šwucz.

Móž Boža wušwjeczika je
Wšcho czašne twoje žiwjenje;
So sbóžny hižom tudny. —
Hrěch njetama,
Sawět njejima
Cze sbožowneho khudy.

Duž šprawnje lubuj Chrystuša,
Sčtož wědomnosć je najlępscha;
S nej s kničomnosće wuńdžesch
A s wješelom
A wštanjom
W dom k njemu jemu pošdžesch —

U.

Prawy šastupnik.

W pschědšalu jeneho prawišnika czašne wjele ludži, kotřiž bęchu pschischli, so bychy šebi wot tuteho šlawneho muža w tej abo tamnej naležnosći radžicź dawali. Ale te wězy móžachu so jeno pomalu wotwimacz. To dolho traješche, prjedy hacź sašo jedny s rěczenškeje štwy wustupi a jeneho druhého do njeje pošczichu. Czašnym bu czaš šmjercź dolhi.

Naš tón wučženy šam wustupi a psches šyłu czašnych džěšche. Šnydom so někotři škhroblichu, jeho naležnje prošycź, so by jich tola bórny škšchecź chyž. Wón jeno wotwobarazy poškw s ruku šczini.

Pschi durjach pak stejěšche hišycze jedny, kiž žaneho šłowa njerjekny, ale jeno papjerku pschepoda.

Esudnik čítašče a f krótká rjetny: „Wot mojeho šyna. Mój šyn ja Waš prošy. Šbječe hnydom šobu!“

Duž wokolostejazy, kotřiz to šlyšchachu, mjes šobu dždchu: Haj, to dawa šo myšlicy; šchtóž šo f jeho šynom snaje, temu wón hnydom pšhecželniwe woblicžo čžini, a tón do prjedy dže.

Óó, luby čžitarjo, daj namaj wot tuteho wušteho čžafanského šala naju myšle na wjele wjetřchi šložicž. Šchto mēnišch, kaš wjele čžlowjekow šbždy džēn pšhed Bohom čžafaju, šo bychu jich próštwy wušlyšchenje namakale? Njejšmój mój wšchēdnje tež mjes tutymy čžafazy? A hdyž f wuchej Wótžy klincži: „Ššwojeho lubeho Ššyna dla mje wušlyšch!“ tam šo hnydom Wótžy wutroba wobrocža. Duž postarajmój šo jeno, šo šo se šwojim Ššrēdnikom prawje šesnajemój a šo mamój jeho ša pšhecžela! Ničtó tak rady pšhecželstwo nječžini f šhudym hrēšchnikom, kaš Boži Ššyn. Mny čžlowjekojó pššnawamy to pšche mašo a nješradujemy šo došč nad tym, kaš wutrobnje wón naš lubuje.

Prošymy-li šwojeho Boha wo něšchto ša naš šamych, dha wón to rady šlyšchi. Prošymy-li jeho wutrobnje ša druhich, dha jeho to hiščeže bóle hnuwa. Ale hdyž jeho luby Ššyn ša naš prošy, dha njemóže wón tajku próštwu šapowjedžicž.

F.

Najkrašnišchi wuhlad.

„Kaš šmēje šo to dale šo mnu, to njewopšchijam“, džesche wudowa f šwojemu bratrej. „Ša šebi žaneje rady wjazy njewēm; nusa je džēn a wjetřcha; mi žadyn wuhlad njewoštawa; pšhede mnu je wšcho čžēmne; ja dyrbyu šadwēlowacž.“

„Šchto?“ šnapšhecžiwí bratr; „ty šo wjazy dale njewēšch? Ššy dha rucžnu knihu hižom f pomozy wšaka a w njej pytaša, hacž žadyn wupucž ša tebje njeje?“

„Kajku rucžnu knihu?“ šo šotra prajšesche.

„Tu wulku wēdnu knihu“, bratr pokrāčesche, „w kotrejž šu wšchitke pady pšchemidžene, do kotrychž móže čžlowjek na šwojim žiwješkim pucžowanju pšchicž. Najčežšche, najšrudnišche a najčžmowišche šadžewki, kiž móža šo do pucža štajecž, šu tam rošpominane. Twój pad budže tež mjes nimi. Še šnješej Šesufej hdy něšchto do pucža štipilo, šchtož wón njebudžišche pšchemintł? Šteješche wón hdy pšhed žanej nusu, kotrejž wón njebudžišche f knješom byl? Wēšche wón hdy na šonzu, šo njebudžišche wjazy dale mohł? Še jemu šnano šmjercž na pucžu štala? Njeje wón šmjercži rubješstwo wutorhnył? Haj, njeje wón šam pšhes nju šchol! A kaš daloko je wón po šmjercži šchol! Hacž f šwojemu Wótžej do njebja, šo by nam pšchezo njebješki wuhlad špožčžil. Haj, luba šotra, tónle wuhlad na šwojeho Wumóžnita a Šbóžnita pola Božeho tróna mašch tež ty.“

F.

Praschēn.

„Dowolče mi, hdyž šo wo Wašche mēnjenje prajšam, šchto šnano móže šmjertne šožo polóžicž“, džesche jendželšta prynzešna Charlotta, pošdžišcho knjeni belgiškeho šrala Šeopolba, f nahladnemu duchownemu, kiž ju wopyta. Duchowny šo špodžiwajšche, tajku prajšchēn wot knješny šlyšhecž, kotraž hiščeže w poknym ščžewje mlodoščže pšhed nim šteješche. Prynzešna pšchispomni, šo je tule prajšchēn hižom mnohim pšhedpoložika, dokež šebi pšheje, wo tutej jara wažnej naležnoščži f jašnoščži pšchicž. Duchowny porucžowajšche prynzešnje pilne a šhutne šabjeranje je šwijatym pišmom, kotrejž f wērije wjedže; pšchetož wēra do šnješa Šesufa je tón prawy šrēdł f polóženju šmjertneho šoža.

Prynzešna se šylšami rjetny: „D to je, šchtož mi mój džēd hušto prajšesche; tola potom by wón pšchistajal, šo nimam niž jeno

bibliju šamu čžitacž, ale dyrbyu šo tež wo Ššwjateho Duča f Bohu wolacž, šo by mje do wšcheje wērnosčže wodžil.“

Šako čžyšche šo duchowny wotšalicž, jeho Prynzešna prajšesche, šo by we šwojich modlitwach na nju šobu špominat. Duchowny šnapšhecžiwí: „Ša šo ša Waš modlu niž jeno f pšchilušchnosčže, ale tež f pšchiwilšwosčže a wutrobného džēl-bracža; ja Waš we šwojich modlitwach ženje njepomnjam.“

Wóřy na to bu prynzešna njenadžizy se šažnej šmjercžu wotwolana. Wona radu šwērneho dušchowpastyrja hacž do šwojeho šščncženja šabyša njeje.

F.

Wudowina šherpatka.

W jentym mēšče Ameriki pšchicž rāš wjele šchescžijanow hromadu, šo bychu šo wo tym rošrēčžowali, šchto mohło šo ša šwarbu Božeho doma w tym džēlu mēšta štacž, hdyž bēšche w tymle nastupanju ša šhudych jara malo štarane. Šako bēchu tule prajšchēn na wšchē štrony rošpominili, čžychu hladacž, kaš wjele šnadž mohla šhromadžišna ša tónle wotpohlad šwješč. Šedyn rjetny, wón by tak a tak wjele dač; tež drusy šlubichu, šchto čžedža ša to ššladowacž. Šola woni jeno něhdže položju wot trēbneje šumny šwjedžichu, tak šo hižom na to myšlachu, šo šmēja wuwjedženje šwojeho plana špuišchicž.

Šyle šady w šhromadžišnje paš šedžesche jena pšokānicža. Ša nětko poštany a džesche: „Mój mały šyn je mi pšhed tydženjom wumrjel. Wšcho, šchtož wón wobšedžesche, bēšche ššoty dollar. Šo je wšcho, šchtož mam; ale ja čžy špomnjeny dollar ša tule wēž dacž.“ Šejne šłowa hnujachu wutroby mnohich, kotřiz je šobu šlyšchachu. Bohacži ludžo šo tyč darow hanibowachu, kotrejž bēchu šlubili, a ša krótki čžas bu žyła trēbna šumma šwjedžena.

F.

Wšhelake f bliska a f daloka.

— Wóžna je čžežke rany bila. Někotry mandželški a šyn je šwoje žiwjenje wostajil ša šwój wótžny kraj. Mjes tymi, kiž šu padnyli, je tež šyn knješy wšchšcheho wučerja Ššm o l y w Budestezach. Wón bēšche hižom šwoje druge duchownške pruhowanje wotpoložil a čžyšche w bližšchim čžasju do duchownškeho šastojššstwa štipicž.

— Šrudny a čžežki je čžas wóžny. Štruchlošč a štyštnošč leži na wutrobach. Čžim bóle paš je šašudžicž, šo šu pšchezo šašo tajzy namakarjo, kotřiz šebi f teho šwēdomnje nječžinja, ludži f njewērnymy naštróžazyšmi powjescžemi wot bitwišchčža njetrjebawšchi naštróžecž a šatrašchicž. A temu-le njepšwēdomlitwemu čžinjenju dyrbi šo šrucže napshecžiwíwo štipicž a doštanu tež tajzy we wóžškim čžasju pšhes wóžški šud šwoje šašlužene šhoštanje. Šak pišaja f Wnichowa: Pšhed wóžškim šudom budža šo w pšchichodnych dnjach 3 čžlowjekojó šamolwjecž dyrbjecž, kotřiz šu lohkošmyššnje wopacžne powjescže wo šajecžu 70 000 Šēmžow f wjecžoru štejaznych wóžštow roššchēřili.

Š rošpominanju.

Špominaj pšchezo na šši šašdžene wēžy: na to šle, šchtož šy wobeshol, na to dobre, kotrejž šy šazpiwal, a na tón čžas, kotryž šy pšhecžinil.

* * *

Wšchitke něžnosčže šrwē abo pšchirodženja šu próšne bēlišny, kiž tym ničšo njepomhaju, kotrychž my lubujemy. Š pšchirodženja móžemy šwojemu bližšchemu jeno šchodu čžinicž a šmy jeho wēdomni abo njewēdomni njepšhecželjo. Šenicžy pšhes Šhryštufa móžemy lubowacž.